

Milí farníci,

ani by mě nenapadlo, že v těchto dnech je to už pomalu rok, co vyšel na „světlo Boží“ náš farní časopis Mana. Ten čas tak úžasně letí... A opět je před námi nový církevní rok, začínající Adventem. Znovu se nabízí čas k zamyšlení sama nad sebou, abychom – dá-li Bůh – udělali konečně pořádný krok v duchovním životě. Bylo by špatné něco zanedbat, takřka přeskočit, podobně jako se každoročně „přeskakují“ například překrásné adventní písně. Ty totiž vyjadřují touhu po Vykupiteli. Stupňují naše očekávání a podněcují radost. V jakém kontrastu, ba trapně, vyzní vánoční koleldy (třeba „Narodil se Kristus Pán, veselme se...“), které se rozléhají od konce listopadu v obchodech. Opravdu se už v našich srdcích narodil...?

„Advent je čas milosti,“ říkával nám kdysi Otec spirituál, „ale jen pro toho, kdo ten čas jako milost (dar) od Boha pochopí a přijme“.

Nechcete zkusit ten čas milosti o letošním Adventu prožít? Naší Průvodkyní může být Panna Maria. Ona první Advent lidstva prožívala v tichu, ústraní a pokoře. A modlitbou, která nám Advent přiblíží, ať je báseň biskupa J. Hrdličky (kanc. č. 129):

Volá hlas všech lidských rodů:

Prolom, Pane, nebesa!

Zkřeblá země trpkých plodů ožije a zaplesá.

Rozkveté, co bylo pouští, již se naplňuje čas,

Bůh své děti neopouští, přijde spasit nás.

K milostiplnému prožívání doby adventní Vám všem ze srdce žehnám.

P. Ladislav Kozubík, farář

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

- 3. prosince – neděle
- 6. prosince – středa
- 7. prosince – čtvrtek

- 8. prosince – pátek

- 10. prosince – neděle
- 13. prosince – středa
- 14. prosince – čtvrtek
- 17. prosince – neděle
- 24. prosince – neděle
- 25. prosince – pondělí
- 26. prosince – úterý
- 27. prosince – středa
- 28. prosince – čtvrtek
- 29. prosince – pátek
- 30. prosince – sobota
- 31. prosince – neděle

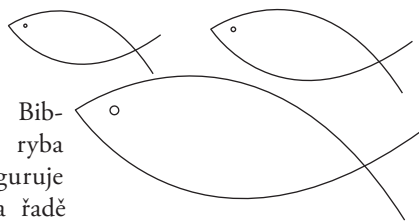
- 1. NEDĚLE ADVENTNÍ
Sv. Mikuláše, biskupa
Památka sv. Ambrože,
biskupa a učitele církve
Slavnost PANNY MARIE,
POČATÉ BEZ POSKVRNY
PRVOTNÍHO HŘÍCHU
- 2. NEDĚLE ADVENTNÍ
Památka sv. Lucie, panny a mučednice
Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
- 3. NEDĚLE ADVENTNÍ
- 4. NEDĚLE ADVENTNÍ – ŠTĚDRÝ DEN
Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
Slavnost SV. ŠTĚPÁNA, PRVOMUČEDNÍKA
Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
Svátek sv. Mláďátek, mučedníků
Pátý den v oktávu Narození Páně
Šestý den v oktávu Narození Páně
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

MALÁ KATECHEZE – „Ryba“

Blíží se jediný den v roce, kdy se většina rodin schází u večeře, jejímž hlavním chodem je ryba, v našich zeměpisných šířkách především kapr.

Ryba není v křesťanství jen obyčejným tvorem, ale má řadu hlubokých významů. Ovšem nejen v křesťanství. Ještě filosof Aristoteles viděl ryby jako jednopohlavní, a to jim usnadnilo cestu do symboliky panenské Boží Matky a jejího Syna, Spasitele. Podle starobabylónské pověsti přišel na zem bůh moudrosti Oannes právě v rybí podobě, aby naučil lidi obdělávat pole. Do ryby se vtělil bůh Višnu a v kultu syrské bohyně Atargatis existovaly posvátné rybí hostiny.

V Bibli ryba figuruje na řadě míst. K nejnámějším patří Jonášovy tři dny v břiše ryby. Podle svatého Matouše byly události Jonášova příběhu předobrazem Kristovy smrti a vzkříšení. Rybu upečenou na ohni, kterou podal Ježíš svým učedníkům (J 21,9–13), vykládal Augustin jako oběť trpčícího Krista.

Dnes již legendárním je používání ryby jako tajného symbolu v dobách pronásledování křesťanů. Proč však ryba? Řecky se ryba označuje ICHTHYS. Křesťané v tomto slově viděli počáteční písmena

jednoduchého vyznání víry: Iésús CHR-
stos Theú Hyios Sótér. Přeloženo: Ježíš
Kristus, Boží Syn, Spasitel. Na obrazech
v katakombách se ryba objevuje jako sym-

bol eucharistie a až do 9. století se zná-
zorňovala ve scéně Poslední večeře spolu
s chlebem a kalichem.

(Lukáš Volný)

SVATÝ MĚSÍCE

Svatá Lucie

Existence této svěřice je nezpochybnitel-
ně historicky doložena. Jedním z důka-
zů je nález Luciiny katakomby a hrobu
v Syrakusách. Ve městě Syrakusy přišla

Lucie kolem roku 286
na svět. Už jako malé
dítě složila slib čistoty,
toto své rozhodnutí však
držela v tajnosti. Když
dospěla, rozhodla se její
matka Eutychie, že svou
dceru provdá za mladého
a váženého pohanského
mladíka. Lucie zasnuby
oddalovala a ustavičně
se modlila, aby nemu-
sela porušit vstupem do
manželství svůj slib.

Bůh dívčinu modlitbu
vyslyšel. Luciina matka
těžce onemocněla, ale

Lucie ji přemluvila k pouti ke hrobu svaté
Agáty v Katánii. Eutychie se zde skuteč-
ně uzdravila a jako poděkování za tento
zázrak upustila od svého záměru Lucii za
každou cenu provdat.

Ženich měl ovšem jiný názor a Lucii udal
u císaře Diokleciána, známého pronásledo-
vatele křesťanů. Dívka byla zatčena a podro-
bena krutému mučení. Zůstala však nezlo-

mena. Proto ji císař odsoudil k uvržení do
nevěstince, kde měla nabízet své služby. Na
místo utrpení ji měl dopravit vůz tažený
voly. Podle legendy však došlo k zázra-

ku. Volům ani množství
vojáků se však nepoda-
řilo s vozíkem pohnout.
Dioklecián nechal dívku
polévat vroucím olejem
a nakonec dal pokyn vojá-
kům, aby dívku usmrtili
mečem. Stalo se tak prav-
děpodobně roku 304.

Lucie patří k tradičním
a nejuctívanějším svěť-
cům. Stačí jen zmínit zná-
mou lidovou píseň „Santa
Lucia“. Svatá Lucie bývá
zobrazována jako panna
v dlouhém oděvu a má
u sebe dvojité kříž,

hu, palmu, svítilnu, svíčku, pochodeň, meč
nebo dýku (často vězící v krku) a někdy
nese i dvě oči na míse.

Lucie je patronkou slepců, nemocných dětí,
kajících nevěstek, sedláků, sklářů a mnoha
dalších profesí. Bývá rovněž vzývána proti
očním nemocem, bolestem v krku, infek-
cím, krvácení a úplavici.

(Lukáš Volný)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- 8. 12. pátek** 18.00 – předvánoční koncert
- 10. 12. 2. ned. adventní** 15.00–17.00 – vánoční dílny (zdobení vánočních svící, výroba ozdob na vánoční stůl) na faře pro děti, rodiče i starší farníky
- 17. 12. 3. ned. adventní** po mši sv. prodejní výstava v kostele „Děti svému kostelu“
14.00–17.00 – vánoční svátost smíření
- 24. 12. Štědrý den** 7.30, 9.30 – mše svaté
15.00 – předávání Betlémského světla
22.00 – „půlnoční“ mše svatá
- 25. 12. Narození Páně** 7.30, 9.30 – mše svaté, 15.00 – vánoční adorace
- 26. 12. sv. Štěpána** 7.30, 9.30 – mše svaté, 15.00 – vánoční koncert
- 31. 12. Svaté Rodiny** 7.30, 9.30 – mše svaté
16.00 – mše svatá na poděkování za uplynulý rok

STRÍPKY

Pozdrav z Nového Zélandu

Milí farníci,

dostal jsem milou příležitost pozdravit Vás prostřednictvím našeho farního časopisu z mých toulek po Novém Zélandu.

Už to budou dva měsíce, co jsem opustil naši „černou“ Ostravu a vydal se do světa zdokonalit se v angličtině a poznat krásy jiné země. Nový Zéland je ostrovní země, která leží prakticky přesně v půli cesty mezi rovníkem a jižním pólem a je jednou z nejčistších oblastí světa. Od Austrálie je vzdálen 1 500 km, od Antarktidy 2 300 km.

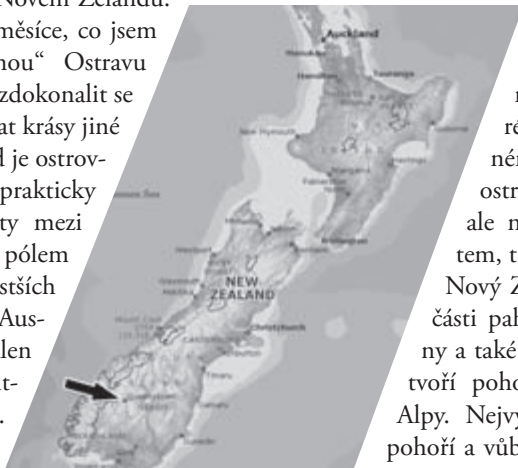
Nový Zéland tvoří dva ostrovy, Sever-

ní a Jižní a pak větší počet malých ostrůvků. Nový Zéland je asi dvakrát větší než

území Čech, Moravy a Slovenska dohromady. Žije zde ale jen 3,8 milionu obyvatel, z toho 1 milion lidí žije v Auklandu, což je největší město, které se nachází na úplném severu Severního ostrova. Tohle město ale není hlavním městem, tím je Wellington.

Nový Zéland tvoří z větší části pahorkatiny, vrchoviny a také vysoké hory, které tvoří pohoří nazývané Jižní Alpy. Nejvyšší horou tohoto pohoří a vůbec celého Zélandu je Mount Cook (3 764 m).

Sever země je subtropický s četnými pobřežními zálivy, fjordy a plážemi s mno-

ha druhy teplomilných rostlin a stromů, jako např. pomerančovníky a kiwiovníky. Na Jižním ostrově ční k obloze sněhem pokryté hory, táhnoucí se od severovýchodu k jihozápadu. Hluboko na jihu se pak nachází odlehlá a téměř neobydlená oblast lesů, jezer, vodopádů.

Asi 15 % obyvatel Nového Zélandu tvoří domorodí Maorové, zbytek je evropského původu. Mnozí Novozélandané jsou

potomky odvážných bílých osadníků z 19. století. Maorové jsou polynejský národ. Údajně připluli na kánoích a vorech napříč Tichým oceánem. Pobřeží Nového Zélandu dosáhli téměř

Jezero Wakatipu

450 let před prvními Evropany, kteří zde připluli teprve roku 1642, takže novodobá historie této země je hodně mladá.

Já se momentálně nacházím ve městě Queenstown, které leží ve vnitrozemí na jihu Jižního ostrova na břehu nádherného jezera Wakatipu, které je třetím největším jezerem na Novém Zélandu. Jezero i město je obklopeno horami, které vyrůstají přímo z jezera, takže okolní scenérie je vskutku úchvatná. Queenstown je vyhlášené středisko adrenalinových sportů všeho druhu, a proto se zde sjíždějí turisté z celého Zélandu a z celého světa. V zimě převážně za lyžováním a snowboardingem. A v létě převážně za adrenalinovými sporty na souši, jako je bungee jumping, který se kousek za městem skákal úplně poprvé na světě, na vodě – jízda na rychlých motorových člunech úzkým kaňonem, i ve vzduchu, jako paragliding nebo skok padákem. Je tady

zhruba 400 různých atrakcí, takže je opravdu z čeho vybírat. Já jsem ještě žádnou atrakci tohoto druhu nevyzkoušel, ale určitě se něco najde. Okolní hory nabízí výborné horské túry po okolí, takže téměř každý víkend, pokud je dobré počasí, vyrazíme poznávat krásy okolí.

Okolní scenérie se taky stala námětem k natočení spousty scén z filmu Pán Prstenů. Už jsem některá místa navštívil a musím říct,

že je mi moc líto, že hobiti opravdu neexistují, jako bych je tady viděl. Populace Queenstownu je 9 251 obyvatel, ale ročně sem přijede na 1,2 milionu turistů z celého světa.

V minulosti se o věhlas a rozvoj města postaralo zlato, které se tady našlo v nedaleké řece Shotover v roce 1862. Tato řeka je druhou v množství nalezeného zlata na světě, první je slavná Klondike v Americe. Zlato bylo vytěženo v roce 1900 a město se postupně začalo rozvíjet pouze díky turistům.

Pokud jde o cestu na Nový Zéland, tak trvá přibližně dva dny se všemi přestupy a časovým posunem a ke konci je už opravdu únavná, ale na konci Vás čeká nádherná odměna, když přistáváte. Majestátné hory, jezera, zelené louky plné pasoucích se ovcí.

Říká se, že na Novém Zélandu je 10x více ovcí než lidí, a řekl bych, že i více, protože jich je všude okolo vskutku hodně. Ze začátku jsem si tady připadal docela jako v jiném světě, časový posun při příletu 10 hodin, teď už 12 hodin. Místo podzimu je tady jaro, místo vpravo se jezdí vlevo a ještě k tomu

na mě všichni mluví anglicky. Zkrátka jako u protinožců, ještě, že alespoň nemusím chodit po hlavě. Než jsem se vůbec stačil rozkoukat, tak uběhl měsíc a pomalu už i druhý.

Utíká tady čas hodně rychle. Nyní tady chodím do školy a učím se anglicky, celkem strávím ve škole tři měsíce. Je to malinká škola pro asi 25 studentů, moc pěkná rodinná atmosféra. Učitelé jsou velice vstřícní, milí a ochotní a studenti ze všech koutů světa. Japonci, Číňani, Korejci, Brazilci, z dalších národností Chilané, Švýcaři, Kaledonci a samozřejmě Češi. Momentálně jsme ve škole 4, ale máme pravidlo, že mluvíme vždycky jen anglicky, ostatně, proto jsme tady všichni jeli. Je to velice zajímavé poznat jiné národnosti a kulturu, dozvíte se hodně věcí, hlavně můžete porovnávat, jak to kde chodí, a myslím, že pak člověk dostane trochu jiný pohled na tu naši malinkou planetu.

Co se týče mého duchovního života, tak je tady ve městě krásný katolický kamenný kostelík, asi o polovinu menší než je náš, mimochodem jsem se doslechl, že už máme zbrusu novou fasádu, tak už se nemůžu dočkat, až ji uvidím. Takže do kostela chodím pravidelně, vynechal jsem akorát první neděli, když jsem přijel, protože jsem netušil, že tady nějaký katolický kostel je. Docela jsem se před odjezdem obával, jestli vůbec narazím na katolický kostel, protože Nový Zéland je kolonií Velké Británie, kde převládá církev anglikánská, ale k mému milému zjištění jsem tady jeden našel a nejen

katolický. Je tady i korejský a plno dalších a dokonce i Global church, což je kostel pro všechny vyznání dohromady. Bohužel jsem ho ještě nestačil navštívit, ale určitě se k tomu chystám. Takže kostelík je pěkný, alespoň na chvíli si připadám jako doma, protože všechna liturgie je úplně totožná, akorát v angličtině, což mě překvapilo.

Je tady obrovská jedna výhoda, protože zde nejsou kancionály, ale promítají na plátno texty písniček, které se zpívají, takže si můžu z plných plic zazpívat, aniž bych znal text, což je výborné. A když se mi stýská, tak si jen tak přes týden sednu do lavice, protože kostel je celý týden otevřený, pustím si do sluchátek písničky od scholy a jen tak sedím a přemýšlím, jak se tady všichni máte.

Takže tohle je trochu informací z druhého konce světa, moc děkuji Daliborovi za nabídku a příležitost napsat do Many, ze začátku jsem se toho bál, protože nejsem žádný novinář, ale není to Mladá fronta Dnes, že? A kdo nic nedělá, nic nezkaží, a je to další nová zkušenost.

Mějte se všichni moc krásně, už se moc těším, až Vás všechny znovu uvidím, a pokud budete chtít napsat nějaké novinky, nebo jen tak, budu moc rád. Má e-mailová adresa je minkos@seznam.cz.

Buďte všichni s Pánem Bohem a opatrujte se. A protože je to tohle poslední číslo Many v letošním roce, tak Vám všem přeji krásné prožití adventu, klidné, pokojné a požeňnané Vánoce.

(Lukáš Mocek)

Zprávy a zajímavosti z křesťanského světa pro děti i dospělé

Většina z nás pravidelně sleduje zprávy v televizi, čte noviny, zábavné časopisy, sle-

duje čerstvé informace na internetu...

Nejsem si jista, zda každý z nás pravidelně

čte také katolické zpravodajství a sleduje čerstvé zprávy z křesťanského světa. Kde to vše můžete pravidelně číst? Přece v Katolickém týdeníku.

Katolický týdeník

www.katyd.cz

Už několik let si v našem kostele můžete tento týdeník pravidelně kupovat. A potom ho doma v klidu přečíst a prostudovat. Katolický týdeník vám pomůže na vše se podívat z křesťanského úhlu.

Vzadu za lavicemi naleznete i pěkné časopisy, které jsou určeny pro naše nejmenší. Jde o **Nezbedu** a **Duhu**. Pro dospívající děvčata je určen časopis IN. Je velká škoda, že tyto časopisy tam leží i několik týdnů bez povšimnutí. Myslím si, že každý má v široké rodině menší děti.

Možná, že ty vaše už odrostly, ale třeba jste také tetou, babičkou...

Já vozím např. Nezbedu a Duhu svým synovcům a neteřím až do Olomouce, kde tyto časopisy nemají. A potom celá rodina posloucháme, jak ti menší slabikují vtipy z časopisů, popřípadě napovídáme „důležitá“ slovíčka, aby křížovka či hádanka byly úspěšně vyřešeny.

Zkuste i vy místo populárních časopisů, které jsou běžně dostupné v novinových stáncích, pravidelně kupovat Duhu a Nezbedu. Možná zasejete u těch malých „nezbedů“ důležité semínko, aby zjistili, že i časopisy z kostela jsou prima. A mohou to zjistit jedině tehdy, pokud my dospělci jim budeme z nich číst anebo s nimi probírat příběhy, které si už sami přečetli. Ten první krok musíme rozhodně udělat my!

(Marie Dostálová)

KNÍŽNÍ OKÉNKO

Večery jsou již hodně dlouhé a tak je čas sáhnout po dobré knížce. Jedna z těch, které ve čtenáři zanechají výrazný dojem, jsou *Klíče království* (1941) od Archibalda Josepha Cronina.

Tento skotský autor (nar. roku 1896) vystudoval medicínu, poté sloužil jako lékař na zaoceánském parníku a v pouhých 28 letech se stal zdravotním inspektorem v anglických dolech. Kvůli podlomenému zdraví musel odejít a pokusil se o kariéru spisovatele. Brzy bylo zřejmé, že jeho volba byla správná. Své mnohdy smutné zkušenosti z lékařské praxe uplatnil v románech *Hrad mistra kloboučníka* (1931) a *Citadela* (1937). Později sociálně kritický tón zmír-

nil. V *Klíčích království*, jež jsou oslavou skromnosti

a pokory, je již jeho pohled shovívavý a chápavý. Cronin A. J. zemřel v roce 1981 ve Švýcarsku. Zapsal se do dějin světové literatury nejen proslulými romány, ale i povídkami a esejemi. Navázal na tradici dickensovského románu, svým uměním patří mezi největší anglické realisty našeho věku. Ovlivnil mnoho čtenářů a v životopisech několika významných církevních činitelů se objevují *Klíče království* jako jeden z faktorů, které je přivedly na cestu služby Bohu.

Již v roce 1945 je podle předlohy natočen film v titulní roli s Gregory Peckem, který byl za ztvárnění hlavní postavy poprvé nominován na Oscara.

Přiznám se, že nedokážu zcela objektivně a s nadhledem popsat obsah této knihy, především proto, že tváří v tvář skutečné pokoře se zdají všechna slova nedostačující. Osud katolického kněze Francise Chisholma se rozvíjí od jeho začátků na anglických venkovských farech až do podoby barevné mozaiky, poskládané z různých zážitků a událostí, které prožívá jako misionář v daleké Číně. Není zde nouze o dobrodružství a dějové zvraty. Přesto je ústřední vyprávěčská linka nesena v duchu prosté jednoduchosti a čistoty myšlení otce Francise, který v lidech hledá krásu a dobrotu. Klíče království jsou pro tohoto misionáře

klíči k lidské duši. Obdrží je všichni, kteří se přičiňují nejen slovy o to, aby bylo méně nešťastných a chudých.

Vybavuji si silný čtenářský zážitek, když jsem se s touto knihou setkala poprvé.. Myslím si, že právě mladé lidi (ale nejen je) dokáže tento román upoutat a dá jim možnost pochopit, co znamená slovo „člověk“ v jeho pravém smyslu.

Pro zdatnější čtenáře je ve farní knihovně k dispozici výtisk psaný v měkké slovenštině. Ostatním zájemcům nezbyvá než si knížku sehnat v jiných knihovnách. V každém případě *Klíče království*, svého času nepřekládanější anglický román, stojí za tu námahu. Možná, že i vy si ji v pomyslném žebříčku přečtených knih zařadíte mezi ty nejoblíbenější.

(Margareta Špoková)

OKÉNKO PRO DĚTI

Ahojky,
je tady poslední
měsíc v roce. Taky
ho máte ze všech
nejraději?

Dárčky,
cukroví, sáňkování.
Ale je to to nejdůležitější?
Vánoce jsou důležité proto, že
se narodil Ježíš. Už když se narodil,
měl rád každého z nás, tebe, tatínka,
maminku i každou želvičku. Aby vám
to čekání rychle uteklo, luštěte,
přemýšlejte, hádejte, kreslete
a hooooooodně se smějte.

Co je to?

1. Čtyři týdny před Vánoci vlastní název mají.
2. Kdo jsou ti tři, co před Vánoci chodí městem, dobroty a překvapení nesou dětem?
3. Rozbití si mě napřed musíš, dobrou chuť pak zakusíš.
4. Už to voní celým domem, copak brzy mlsat budem?

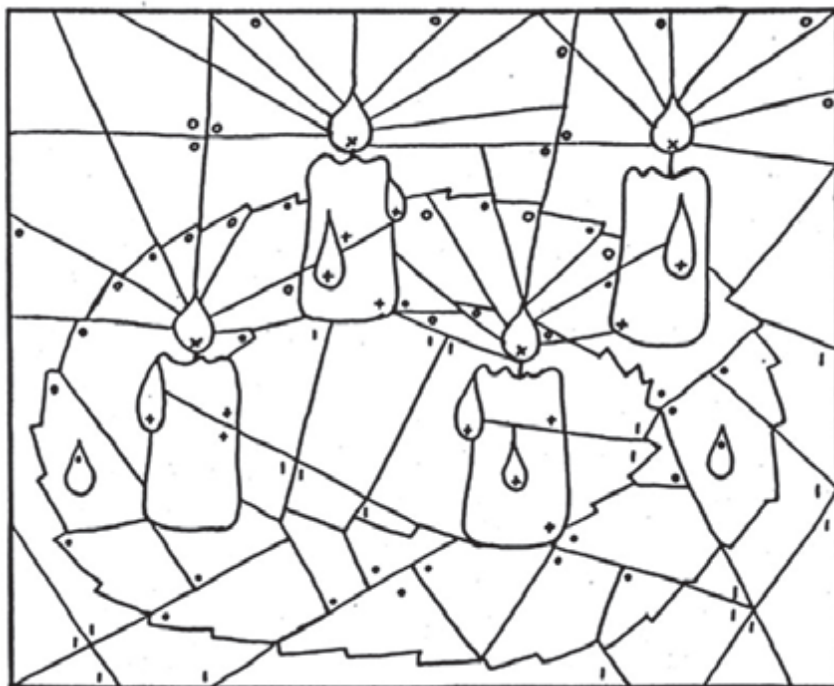
5. Svěťice noci upije.
6. Kdo byl první u jesliček poklonit se Pánu, ještě dřív než bylo k ránu?
7. Kdo pastýřům zvěstoval vzkaz, do Betléma jít v ten čas?
8. Nad Betlémem andělská se chvála vzdává, začínajíc slovem...
9. Země, kde ten Betlém ležel, dvě má jména.

(podle Časopis DUHA – č. 8, 12/97)

8. Sláva; 9. Palestina, Izrael

Odpovědi: 1. Advent; 2. Mikuláš, čert, anděl; 3. Ořech; 4. Cukroví; 5. Sv. Lucie; 6. Osel a vůl; 7. Anděl;

Začíná doba adventní - doba očekávání narození Ježíše. Pomáhání druhým, pěkné chování a modlitba je příprava na Vánoce, o kterou se budu snažit i já. Snad ti k tomu pomůže tento Adventní kalendář. Ten se zvířátky je pro špunty (tak se u nás říká malinkým želvičkám).

Moje snažení – do okének si doplň své konkrétní předsevzetí

• zelená	o žlutá	hnědá	+ červená	× oranžová
				nedělní mše svatá

Vybarvi
si každý den
jeden obrázek,
ale Svatou rodinu
si nechej až na
Štědrý den.

**Která zvířátka byla s Ježíškem
ve chlévě?**

- a) vůl a oslík
- b) želvička a šnek
- c) pštros a pesek

Hádej

1. Ptakopysk (více správných odpovědí)
 - a) je savce, který jako jediný snáší vejce
 - b) je jediným savcem, který dokáže rozpoznat elektrické pole
 - c) má jedovaté žlázy
 - d) pod vodou je úplně slepý a hluchý
2. Nejspalejší zvíře na světě (spí až 18 h)
 - a) koala
 - b) veverka
 - c) štír
3. Největší rozpětí křídel
 - a) sup
 - b) slepice
 - c) albatros
4. Největší dravá ryba
 - a) žralok lidožravý
 - b) kapr obecný
 - c) delfín obecný

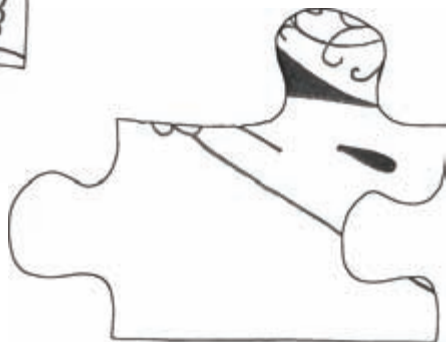
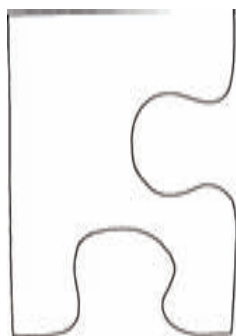
pokračování na straně 12

Soutěž!

Vyhrává každý!

- * nasbírej 9 dílků puzzle (další najdeš v Maně č. 10 a 11)
- * vystříhni, nalep na výkres a vybarvi!
- * poznáš, co je na obrázku? napiš to nad obrázek
- * podepiš a svůj výtvar přines na faru

VYHRÁVÁŠ!

5. Největší živočich

- a) aligátor (krokodýl)
- b) plejtvák obrovský (velryba)
- c) hroch

6. Nejmenší pták (57 mm délky)

- a) andulky
- b) skřivani
- c) kolibříci

7. Jediný sameček rodící mláďata

- a) kůň domácí
- b) koník luční
- c) koník mořský

8. Nejjižněji žijící savce

- a) tuleň
- b) tučňák
- c) mrož

Rěšení: 1a b c d, 2a, 3c, 4a, 5b, 6c, 7c, 8a

Vždycky vedle nás stojí někdo, kdo potřebuje naši ...

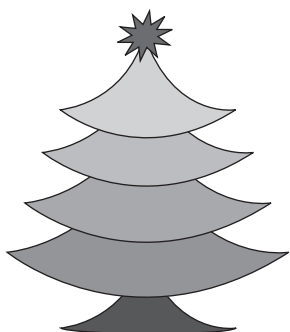
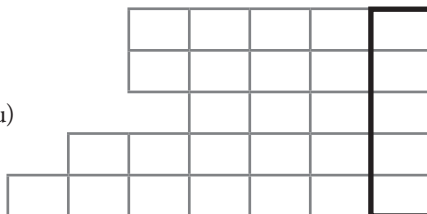
Chodí s Mikulášem

Pokrývka hlavy sv. Mikuláše

V zimě je venku bílý studený (napíš pozpátku)

Malý čert

Mikuláši musíš říct, než ti dá balíček

Zdobíme
s tatínkem stromeček
a já jsem ztratil dvě baňky
s hvězdičkami. Pomůžeš mi
je najít? Vybarvi je červeně a
hvězdičky žlutě, abych je lépe
našel. Ostatní si vymaluj jak
chceš. Děkuju za pomoc,
Oskar.

Vánoční osmisměrka

Víš, čí narozeniny slaví každý rok nejvíc lidí na světě?

Přece **Ježíškovy**.

Osmisměrka ti prozradí citát s Bible.

J	U	D	S	K	O	J	O	K	O	P
E	H	V	Ě	Z	D	A	D	M	P	N
S	Ů	E	S	Ť	S	Z	E	A	N	A
L	R	O	A	V	Á	L	S	R	D	A
E	I	L	S	Ř	P	T	A	I	N	K
J	O	S	E	F	Ý	S	K	A	I	N
T	E	T	Y	Ř	L	V	S	O	K	I
R	I	Á	I	N	É	O	S	S	T	M
A	N	D	Ě	L	H	U	S	E	P	A
Á	N	A	CH	!	B	E	T	L	É	M

ANDĚL	CHLÉV	MARIA	STÁDA
BETLÉM	JESLE	OSEL	SYN
DĚTÁTKO	JOSEF	PASTÝŘI	VŮL
HOSANA	JUDSKO	POKOJ	ZÁŘE
HVĚZDA	MAMINKA	SLÁVA	

Ještě než se rozloučíme, mám pro vás důležitou informaci.

Předvánoční prodejní výstavka

DĚTI SVĚMU KOSTELU

se bude konat 3. neděli adventní dne 17. prosince 2006 v našem kostele. Výrobky s vánoční tematikou přinášejte, prosím, v obětním průvodu při středeční dětské mši svaté nebo při nedělní mši svaté.

Všem vám, děti, i vašim rodinám a kamarádům přeji, abyste si z letošních Vánoc odnesli něco důležitého. Nejen plné břicho cukroví, hromadu dárečků a promočené boty. Váš želvák Oskar. Pac a pusu z pod jmelí.

OKÉNKO PRO RODIČE

Už jste někdy položili patnáctiletým deváťákům otázku, zda něco vědí o Ježíši Kristu a co pro ně Ježíš znamená? Já jsem to zkusila a děti napsaly následující odpovědi:

- Víím, že byl umučen a že ho lidé berou jako ježíška při vánočních svátcích.
- Je v kostele jako socha a je uctíván.
- Je synem Marie a Boha.
- Slyšela jsem, že o velikonocích vstal z mrtvých.
- Je potomek Josefa a Marie, kteří byli vyhnáni z ráje, když snědli zakázané jablko.
- Kristus byl ukřižován hned potom, co proběhla poslední večeře, ta proběhla v pátek a od toho se držel půst až do velikonoc, kdy Krista vzkřísili.
- Že ho ukřižovali, že pomáhal léčit a sám na to dopltil.
- Že ho umučili, přikřižovali.
- Narodil se v Betlémě, přišli za ním tři králové a dali mu dary.
- Byl ukřižován, když mu bylo 33 let, potom vstal z mrtvých.
- Narodil se Marii a Josefovi v chlévě.
- Je to křesťanský bůh, jeho smrtí začíná náš letopočet.
- V jeho spojení slavíme spoustu svátků.
- Neznamená pro mě nic, myslím si o tom, že vstal z mrtvých, že to je jen povídačka.
- Pro mě neznamená nic.
- Skoro nic, já nejsem věřící.
- No, něco jo, ale nevím co.
- Mě nezajímá, nezajímá a ani zajímat nebude. Chci důkaz o tom, že existuje. Jsou? Nejsou!
- Nevím, co pro mě přesně znamená. Nijak ho neuctívám, takových lidí už dnes není mnoho.
- Myslím si, že je někdo vyšší nad námi, a proto znamená hodně.
- Někdy se k němu modlím a doufám v dobré.
- Celkem nic.
- Pro mě nic, já jsem ateista.
- Nic moc.
- Nevím.
- Vůbec nic, protože jsem neutrální, čili nevěřím v boha ani Ježíše, ale čemu věřím více je spíše satanismus, protože bůh není ničím zajímavým.
- Já jsem křesťan, takže asi hodně. S rodinou si někdy zajdeme do kostela, abychom se šli třeba podívat a podle mamky očistit. Kdybych měla odpovědět, jestli něco jako on nebo bůh je, řekla bych, že ano. Podle mamky zachránil bráškovu život. I když hodně lidí říká, že nevěří, denně o něm mluví, i když jen v duši.

Odpovědi ponechávám záměrně bez dalšího komentáře. Jak by asi odpovídali teenageři naší farní rodiny...?

(Broňa Volná)

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

O lásce

„A je to tady, rozhodl jsem se psát o lásce, rychle to otiskněte, než to vezmu zpět!“ Tímto vášnivým zvoláním by se dalo charakterizovat mé rozpoložení při sepisování tohoto malého příspěvku k tak obrovskému a významnému pojmu, jakým je láska, zvláště pak pokud jde o jeho křesťanské pojetí. Přiznám se, že jsem měl na toto téma záľusk již dříve, ale nenašel jsem odvahu. Tak mi k tomu dopomohla drzost, což je podle Tomáše Akvinského jasná ukázka dvou extrémů, kde na jedné straně je odvaha a na straně druhé je zbabělost, risk, nezodpovědnost a drzost. Tímto rozlišováním neřestí a ctností se dá definovat i láska, na jejímž opačném konci se nachází lhostejnost. Tomuto scholastickému rozdělování bych se chtěl však vyhnout a pokusit se opsat lásku jako něco dynamického, i když jsem si vědom, že jako křesťan se budu přirozeně držet některých tezí Tomáše Akvinského, aniž bych si to uvědomoval.

Co znamená láska pro křesťana? Křesťan nahlíží lásku dvojího druhu, lidskou a božskou. Rozdíl mezi nimi je jako mezi „chtít“ a „být“. Člověk lásku pouze chce a Bůh láskou je (srov. 1 Jan 4,7–12)! Člověk chce být spasen a Bůh spásou je. Člověk touží být moudrým, ale Bůh je nejvyšší mírou moudrosti. Takový je rozdíl mezi člověkem a Bohem. Člověk touží, chce vlastnit, chce tvořit, ale většinou aniž by něco chtěl ztratit nebo se obětovat. Tak se stává, že my lidé „čím víc máme, tím míň jsme“.

Jak se tedy prakticky projevuje láska nejvyšší míry?

V působivém románu Biskopa *Den, kdy zemřel Kristus* se píše, že pokud bychom

chtěli vyobrazit lásku v osobě člověka, pak

by nám zaručeně vyšel obraz muže z Nazareta. Ano, centrem křesťanské radostné zvěsti (evangelia) je Bůh, který je s námi (Emanuel); Bůh, který se vtěluje a posílá svého Syna na svět, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (srov. Jan 3,16). Tento fakt vtělené Boží lásky v osobě Ježíše z Nazareta je jedinečnou skutečností, která nemá ve světě obdoby. Stejně jako fakt, že Bůh umírá za naše hříchy na kříži a že ve vzkříšení povolává člověka k božství, dělá křesťanství výjimečným mezi ostatními náboženstvími. Takto se projevuje Boží láska v praxi, ale jaké to má pro nás důsledky? Z výše napsaného se zdá, že bez víry není spasení, avšak bez lásky je víra mrtvá. Vždyť i démoni věřili, že Ježíš byl Syn Boží, jak o tom čteme v Písmu, ale nic jim to neprospělo (srov. Jk 2, 14–26).

Víra totiž předpokládá lásku. Ve Velepísni lásky 1Kor 13 se dokonce staví láska výš než víra a sv. František Saleský to jen dosvědčuje: „Židé přece viděli zázraky Spasitelovy, slyšeli jeho vznešené učení, a přesto neuvěřili (Jan 9,41), protože nebyli v takovém rozpoložení, aby uvěřili. Zloba a hořkost v jejich srdcích je učinila necitlivými pro mírnost a líbeznost víry.“¹⁾

Co k tomu dodat? Snad trochu osobního svědectví nebo vyznání. Bratři, buďme bdělí, neboť je mnoho takových mezi námi

1) Sv. František Saleský – Pojednání o lásce k Bohu Olomouc: Matica Cyrilometodějská s. r. o., 1998 – str. 111

křesťany a já mezi ně také často patřím, kteří přestáváme milovat.

Je to už skoro 9 let, co jsem konvertoval. Možná si říkáte, takové mrně ve víře a bude nás tady poučovat. Musím se však přiznat, že jsem si už prožil nejednu „slabší chvíl-

ku“ ve víře. Proto jsem zase po delší době zbystřil, když jsem stál u motivů sepsání tohoto příspěvku. Nakonec se s tímto motivem můžete seznámit i vy, neboť se jedná se o úryvek z Písma (Zj 2,2–5).

(Ivo Křížka)

RECEPTÁŘ

Mandlové sušenky

Ingredience:

4 bílky, 10 dkg práškového cukru, 10 dkg hladké mouky, na špičku nože jedlé soli, 10 dkg mandlí

Postup:

Z bílků ušleháme tuhý sníh, zašleháme cukr, vmícháme mouku a celé neloupané mandle, které předem otřeme v plátýnku, abychom je zbavili hnědého prášku. Těs-

to pak vlejeme do formy srncího hřbetu. Upečené necháme do rána ve formě překryté utěrkou.

Druhý den nakrájíme tenké plátky a necháme je usušit v rozehráté troubě.

Křupavé sušenky zatím všem chutnaly, zkuste je taky.

Dobrou chuť přeje Věra Kořínková.

Řezy Rafaelo

Ingredience na těsto:

5 vajec, 1 ½ skleničky cukru, 11 lžic mléka, 11 lžic polohrubé mouky, ½ skleničky oleje, ½ prášku do pečiva

Ingredience na krém:

4 dcl mléka, 4 lžice polohrubé mouky, 1 vanilinový cukr, 20 dkg kokosu, 20 dkg másla, 20 dkg cukru moučka, 3 lžice rumu. Dále rybízová zavařenina a kokos na posypání.

Postup:

Veje s cukrem ušleháme, přidáme mléko, mouku, olej a nakonec prášek do pečiva.

Těsto dáme na vymazaný a moukou vysypaný plech. Pozvolna upečeme v předem vyhřáté troubě. Vychladlou buchtu potřeme zavařeninou. Připravíme si krém.

Mléko, mouku a vanilinový cukr uvaříme na kaši.

Ještě do teplé kaše přidáme kokos, máslo, moučkový cukr a rum. Vlahý krém dáme na zavařeninu a posypem kokosem. Řezy necháme 24 hodin vychladit do lednice.

Recept zaslala Magda Odložilová.

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,

V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://www.volny.cz/trebovice.fara>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 15. 12. 2006